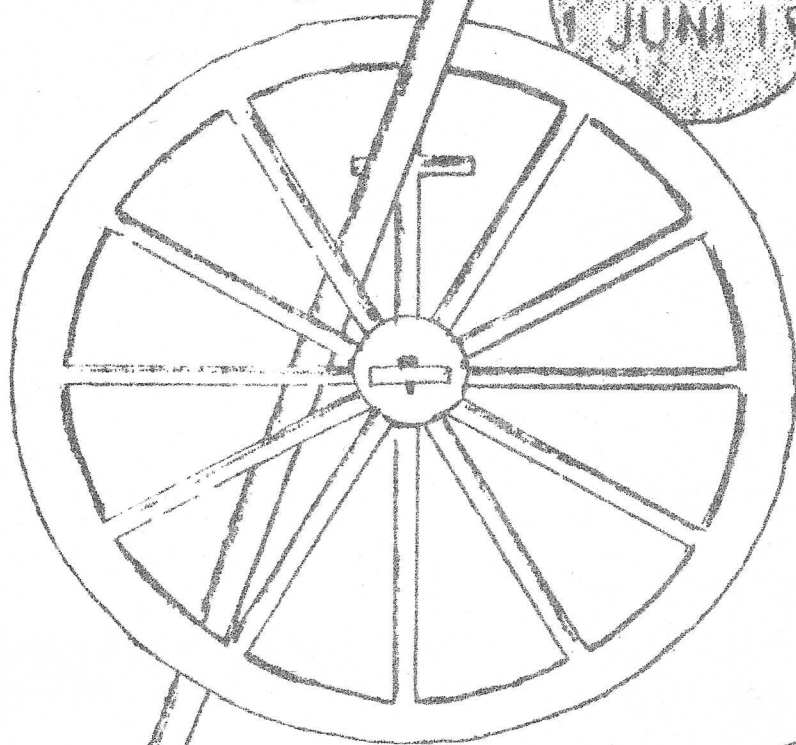

VADA

OPGERICHT
1 JUNI 1925

van sahara tot
korfbalpark

Inhoud:

Voorwoord

De Sahara

Het Bloemers of het Pouli-veld

De Mennonietenbuurt

De koop van de Melm en de Bierboom

Het werk

Het stenen gebouwtje

De opening

De kantine

De uitbouw

De velden

De nieuwe akkomodatie

TEKST

Eddie van Brakel

TYPE-WERK

Christi van Brakel

TECHNISCHE VERZORGING

Frans van de Weerd

1981

Voorwoord.

Ja, daar staat hij dan, de nieuwe kantine, het is een juweeltje. Maar er ging dan ook heel wat aan vooraf.

Jaren was men bezig en velen hebben zich voor de klub ingezet. Een dank aan allen die VADA hebben geholpen is hier dan ook wel op z'n plaats, ik denk dan ook vooral aan de niet-leden van de klub.

In dit simpele werkje vindt u een overzicht van het veld- en kantine-probleem zoals zich dat heeft voorgedaan.

De inhoud verkreeg ik door veel te luisteren naar oud-leden, de mensen van het eerste uur, en uit artikelen van oude week-brieven.

HET IS AMATEURSWERK, maar voor serieuze op- en aanmerkingen houd ik mij aanbevolen.

Ik hoop van harte dat u er wat leesplezier aan beleeft.

Eddie van Brakel.

De Sahara

Anno 1924-1925 begon VADA, of liever SWIFT, te korfballen. Een groepje supporters, jonge lui die trouwe bezoekers waren van het eens zo roemrijke RAPID, richtten zelf een klub op. Het waren de heren (dames komen later) J. de Heus, C. van de Laag, de gebroeders Rutgers en S. Maasland, die met niets de eerste stap zetten. Men gebruikte de Sahara ('n deel van de Wageningse berg) als oefenterrein. Het was een stukje gras waar veel jonge lui uit de stad hun ontspanning zochten. Het was dan ook vaak: "Wie het eerst komt, wie het eerst maalt."

En als er gevoetbald moest worden kon je korfballen wel vergeten. Maar af en toe werd er gekorfbald, zonder toestemming had men een koker in de grond gezet voor de paal, zodat deze gauw stond. Na gebruik moest men hem altijd goed afdekken ter voorkoming van sabotage. Toen men weer eens wilde trainen, kon dat niet meer. Daar waar de koker in de grond zat stond nu een bouwkeet, dus, weg veld, maar ook weg SWIFT? NEE!!

Bloemers of het Pouli-veld

NEE men ging door, op zoek naar een nieuw veld en een nieuwe toekomst. Ze wisten het oude terrein van het eerste RAPID te bemachtigen. Het Bloemers veld, dat aan de Domeinweg lag, vlak achter het toenmalige Hotel Remmerde. Het terrein was van Dhr. Pouli en werd op 17 maart 1926 gehuurd. Het was een stuk mul zand en kreeg de naam van de boswachter die er naast woonde: Bloemers.

Het werd een stukje historisch korfbal terrein, omdat het Wageningen twee keer een korfbaleersteklasser opleverde en wel het oude RAPID in 1921 en de klub die thans VADA heet in 1933. Bloemers werd een grote vriend van de korfbalklub, de dames mochten omkleden in het prieeltje en men mocht zich verfrissen onder de pomp. Nadat er een verloting was gehouden en Dhr. Mugge een tekening had gemaakt, kwam er voor f80,-- een dames en heren kleedkamer.

Maar weer ging het mis, de klub die ook al twee keer de naam had moeten veranderen en zoals nu VADA genaamd, moest weer vertrekken. Verordening zus en bepaling zo maakten er een eind aan. Het waren mooie jaren geweest, het mulle zand-terrein werd bij alle tegenstanders gevreesd. Met een groot uithoudingsvermogen en een dodelijk schot had VADA op dit terrein grote triomfen geogst, maar nu moest men het vaarwel zeggen.

De Mennonietenbuurt

Vrijwel in de stad vonden ze toen een stuk bouwland, waar later drukkerij Veenman zich zou vestigen, naast de firma Hanenberg. Door eigen kracht werd het terrein geëgaliseerd en ingezaaid en er kwam een afrastering. Ook de kleedkamers werden opgehaald, maar die waren te klein. Van ADVENDO, een ontbonden klub in Veenendaal, werden kleedkamers overgenomen. Wel moest men die zelf afbreken en vervoeren naar Wageningen, waar ze weer opgebouwd moesten worden. Het terrein was voor tien jaar van de gemeente gehuurd, voor een huur van f25,-- per jaar. Ondanks dat het gemeenteterrein was, had men moeite om er een klein klubhuisje te plaatsen. VADA heeft in de Mennonietenbuurt ruim vijf jaar gekorfbald en steeds in de eerste klasse van het N.K.B. Doch de gemeente gaf het terrein een andere bestemming en weer kon de boel gepakt worden. Wageningen had geen terrein voor de oudste korfbalklub uit de stad. Toch hield de klub stand en zou ook deze moeilijkheid overwinnen.

De koop van de Melm en de Bierboom

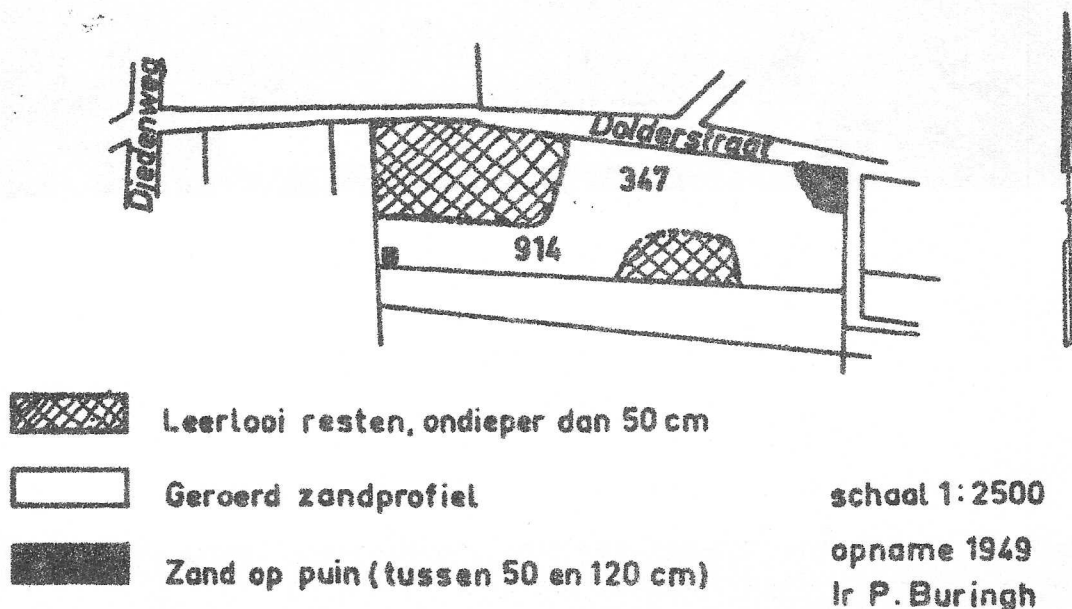
Zowel het eerste SWIFT-RAPID, als het tweede (ons huidige VADA) was steeds op zoek naar een veld, terwijl beiden hoog korfbalden en de jeugd op goede wijze bezig hielden. Het was toch een tegenvaller dat de gemeente niet eens aan de wens kon of wou voorzien. Het bestuur, dat de moeilijkheden reeds vroegtijdig had ingezien hield, zoals men wel eens eerder had gedaan, orientatie tochten. Meestal trok men er zondagsmorgens op de fiets op uit, het werden "beroemde" tochten die men maakte.

Op een van die tochten kwam het idee om zelf dan maar een veld te kopen, hoewel het erg duur zou worden, was VADA toch voor een langere tijd van haar grootste probleem af. Men vond twee percelen bouwterrein aan de Dolderstraat, net voorbij de Diedenweg.

BODEMKAARTJE VAN HET KORFBALTERREIN „VADA”

opgericht 1 Juni 1925
Wageningen

Sectie: C 914 „Melm”
C 347 „Bierboom”

Na lang wikken en wegen kocht het toenmalige bestuur, bestaande uit Mej. Metha Beijer en de heren Jochem de Jong, Simon Maasland, Evert Reijer Caspers, Reijnderd van Rooijen, Teunis Lammers en Albert Roseboom, de twee percelen de Melm en de Bierboom. Het terrein was 6770 vierkante meters, Sectie C 914 en C 347. Uit deze percelen had men jaren zand gegraven, terwijl de toenmalig bestaande leerlooierij hier ter stede, van de firma Roest en Zn er hun afvalstoffen, waaronder grote hoeveelheden kalk neerstortte. Ook was er een tijd puin neergegooid, het waren onwelriekende massa's en derhalve was de grond prakties waardeloos.

VADA-Terrein(Dolderstraat) 1937.

Vada-Terrein Dolderstraat.
Werkzaamheden terrein 1937.

Het werd gekocht voor de som van "DRIEHONDERDVIJFTIG GULDEN", dit was met de beschrijvingskosten. Het was een grote stap, maar men had een eigen terrein. Ook had men de gemeente Wageningen van een grote puinhoop afgeholpen, K O S T E L O O S , dat is VADA.

Het werk

Men wilde er een mooi korfbalveld van maken. Helaas zag, op een paar VADANEZEN na, niemand het zitten. Toen men bij de heer W. v. Blitterswijk, Directeur van de Gemeente-Werken, het plan ging uitleggen, haalde deze grijnzend z'n schouders op. Maar men liet zich niet ontmoedigen, nee integendeel, men werd er door aangespoord. Er werd met wat werkelozen een begin gemaakt met de werkzaamheden, velen togen aan het werk. Er kwam een smal spoor met wat kippenkarren en men kon beginnen. Er werd gegraven en gehakt met de houweel, vele kubieke meters grond werden verzet. Het was een periode van werken, werken en nog eens werken. Natuurlijk niet allemaal in het gewenste tempo, omdat het ook veel in de vrije tijd moest gebeuren. Het was liefhebberij. In 1938 liep het werk op z'n eind, althans voorlopig, want wie dacht dat de gemeente VADA nu wel eens zou helpen of medewerking zou verlenen kwam mooi bedrogen uit. Het gelazer kwam weer toen men over de kleedkamers begon, het was de bedoeling dat de oude kleedkamers van de Mennonietenbuurt er zouden komen. Het terrein was, volgens de omwonende erg verbeterd met wat het eens was, maar niets hielp, er kwam weer geen vergunning (de geschiedenis herhaald zich, wordt wel eens gezegd).

Velen brieven volgden elkaar op, er werd naar kranten geschreven, alles werd geprobeerd, maar zonder resultaat. Het is niet op z'n plaats hier verder over te schrijven, maar het werd een lijdensweg van jewelste.

De opening kwam en opgeluisterd door het Sted. Muziekkorps knipte burgermeester IJzerman het lint door en beloofde VADA in een toespraak een oplossing te zullen zoeken voor de kleedkamers.

In de openingswedstrijd versloeg een versterkt VADA landskampioen D.E.E.T.O.S. uit Dordrecht. VADA had een eigen terrein maar geen woning, het was niet anders maar de VADANEZEN van toen gingen door!

De oorlog kwam en ging, ook onze klub en het terrein bleven niet gespaard. Twee goede krachten van de klub waren omgekomen. Het terrein en de opstal, die er klandestien was neergezet waren ook beschadigd en in het veld zaten vele granaattrechters.

In 1945 werd weer opnieuw begonnen met het veld, voor VADA en de rest van de sportwereld van Wageningen was het een geluk dat er ook nieuwe bestuurders kwamen. De nieuwe burgemeester, Mr. J. Klaasens en de direktEUR van de Gemeentewerken, Dhr. Ir. J. Klaarenbeek, waren een verademing voor de sport en die leefde er wel bij. VADA kreeg eindelijk z'n vergunning voor de kleedkamers.

Toch zou het nog zes jaar duren voor dat alles voor elkaar was. De zaken werden nu nog beter aangepakt.

Het stenen gebouwtje

De gedachten kwamen over een stenen gebouwtje en die namen al gauw grote vormen aan. Er werd met succes een oorlogsschadevergoeding aangevraagd en de oude kleedkamers werden nog verkocht. Er kwam zelfs een bouwfonds en bouwzegels.

In de notulen van de Algemene Jaarvergadering 03-10-1947, gehouden in het Oranje Hotel, las ik het volgende:

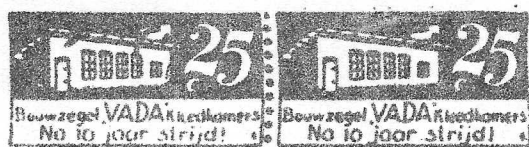
~~~~~  
& Punt 8: Het bouwfonds. &  
& Spreker (S. Maasland, Ed) bracht eerst een woord &  
& van dank aan de ploeg die naar Ruinerwold was &  
& geweest. Zij zagen kans om voor f53,-- bouwzegels &  
& te verkopen. De eerste klap was een daalder waard. &  
& Adrie en Jans Haagsman zullen de administratie &  
& bijhouden en het geld innen. &  
~~~~~

De tekening van de te bouwen kleedgelegenheid werd gemaakt door de heer Fresen, architect te Wageningen, en deze werd voor een tijdsbestek van vijf jaar door de gemeente goedgekeurd.

BouwZEGELS

± 1950

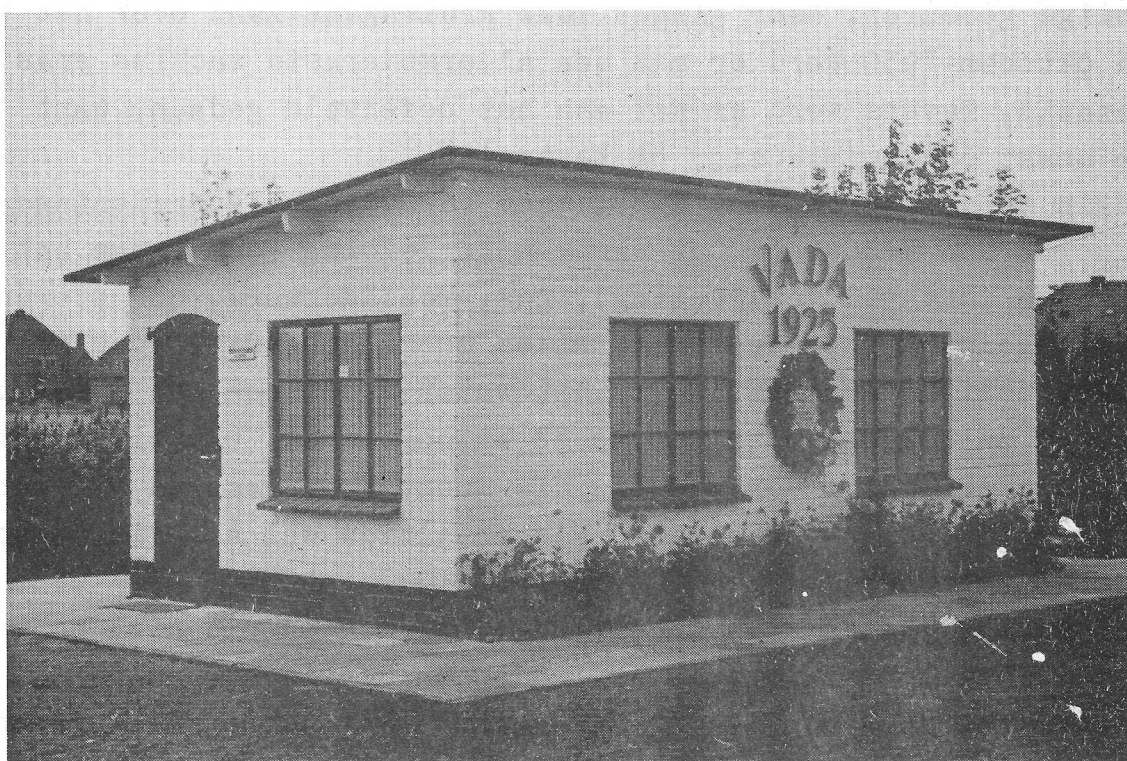
Eindelijk kon men in 1949 beginnen met de bouw. Al werd het maar voor vijf jaar goedgekeurd, men bouwde er één die wel eeuwen kon blijven staan. In samenwerking met de aannemers van Rooijen en Weernekers ging men aan de gang. Ook op het veld moest nog het nodige gebeuren. Weer gingen vele kruiwagens zand over het veld, in oktober 1950 werd er met een allermooieste machine gras gezaaid. Tevens werd er wat aan het oefenveld gedaan, want er moest ook ruimte zijn om te trainen.

Begin 1951 kwam het dak erop, maar ook verdere voorzieningen vroegen hun aandacht. Dat waren waterleiding (ook langs het veld), elektra (met veldverlichting), gas, schilderwerk, omrastering en het tegelwerk voor de stoep. Alles moest gebeuren, voor de gemeentelijke aansluiting op het water moest een put gemaakt worden en ook een rioolput moest er nog komen. Daarbij mocht de club er niet onder lijden, die moest door gaan en als het werk stil dreigde te vallen, was er altijd wel één die de boel weer aanspoorde.

Ook van buiten de club kreeg men hulp, mensen die niet eens lid waren, broers, zussen, vrienden en kennissen, alles hielp mee. Maar na veel en zwaar werk kwam het einde in zicht.

Werkzaamheden "Vada-terrein" 1937.

De opening

Eindelijk22 september 1951, met prachtig weer kwam het uur waar velen naar verlangden, de opening of liever de heropening. Velen gaven blijk van hun belangstelling o.a. voorzitters van N.K.B. , G.K.B. en van veel sportverenigingen. Het gemeentebestuur was vertegenwoordigd en zelfs de kranten, waaronder een landelijk dagblad gaven acte de présence. Door de heer Heij werden foto's gemaakt en er werd een competitiewedstrijd gespeeld, VADA - SOS onder leiding van de heer Imhof uit Zutphen. Het werd 6-5 voor de Wageningers.

's Avonds was er voor de werkers een gezellige avond bij cafe de Keizer, op die avond kreeg een van de hardste werkers het Ere-lidmaatschap, en wel onze bekende ome Henk. VADA heeft met dit werk, dat door deskundigen onuitvoerbaar werd geacht, laten zien dat het meer kon dan korfballen. Het was geweldig.

De kantine

Nadat het stenen gebouwtje er was neergezet brak er een glorietijd aan voor VADA, vele successen volgden elkaar op. Het veld bleef het veld totdat in 1969, VADA had net een inzinking achter de rug, het idee over een kantine kwam. Onder leiding van werker Dirk Los kocht men, met medewerking van de oudgedienden natuurlijk, een oude bouwkeet. Deze barak stond bij de nieuwe studentenflat aan de Diedenweg, niet ver van de Dolderstraat.

Het lag in de bedoeling de barak in te richten als kantine met een bestuurskamer en een berghok.

Het gebouwtje, dat een afmeting van 7 bij 10 meter had, verkeerde in een betrekkelijk goede staat en de wanden van binnen waren verplaatsbaar.

Het afbreken en weer opbouwen, met tevens het vervoer, werd weer door eigen kracht gedaan, met ook nu weer hulp van buiten de vereniging.

„We krijgen mooi clubhuis,
'n sieraad voor de omgeving”

Ere-voorzitter

Dhr. S. Maasland

aan het woord in
een dagblad

Burgemeester Westerhout
verrichtte officiële opening

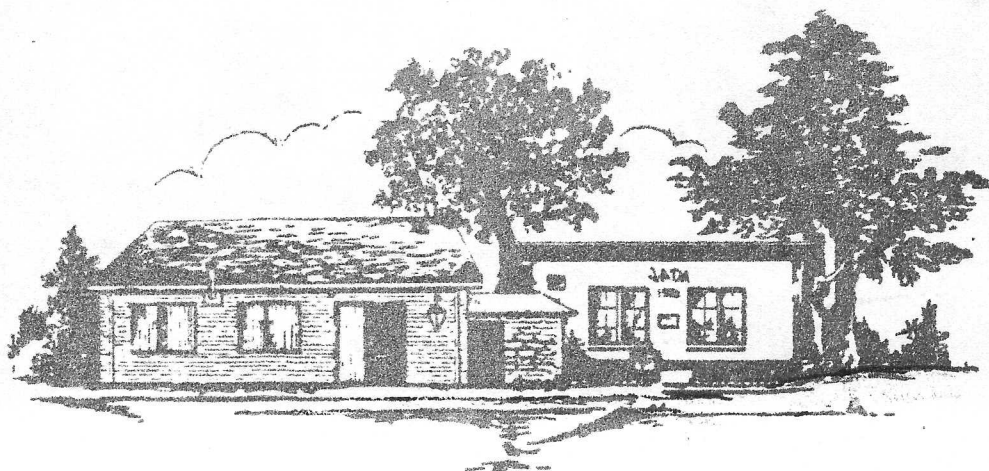
*Korfbalvereniging Vada in
zijn gloednieuwe clubhuis*

Kranten kappen uit 1969

„VADA KORFBAL” KOOPT
KANTINE-CLUBGEBOUW

Het geheel moest ook nog geschilderd worden en van elektra, water en gas worden voorzien.

Het bestuur was er content mee, lang was er de behoefte naar zo'n onderkomen geweest, omdat het de vereniging alleen maar goed zou doen een "eigen HOME".

In augustus van hetzelfde jaar werd de kantine door burgemeester Westerhout geopend, hij deed dit door een bal door de korf te gooien waarin een papier zat met de sleutel. Hij had nog nooit gekorfbald bleek die zaterdag wel, toch ging het een keer goed en kon het gezelschap naar binnen. Gasten waren o.a. de wethouders Porte en Driever, gemeente secretaris Moerman, mensen van de K.N.K.B. en de voorzitter van de afdeling Gelderland, Dhr. Wijtenburg. Verder waren er de sportverenigingen uit Wageningen en de zusterklubs S.S.S., S.K.V. en E.K.C.A. Het klubhuis zou een succes worden.

De uitbouw

Doordat de kantine maar 5 jaar mocht blijven staan, bleef VADA bezig met zijn velden-probleem. Werden toen al de plannen gesmeed voor de komplette nieuwebouw?

Nee of misschien wel ja, maar men ging gewoon door en zo verscheen er weer iets nieuws.

Allereerst werd rond 1972 de kantine uitgebreid door de bestuurskamer erbij te trekken en werd hij gelijk helemaal geverfd.

Ook kwam er door toedoen van voorzitter Dirk Los en penningmeesterresse mevr. B. Kuiper, een lichtmast.

Eindelijk werd er een jaar niets verbouwd of veranderd.

In 1975 was iedereen druk met het goed geslaagde

"GOUDEN VADA FEEST"

50 jaar korfbal-plezier werd in 10 dagen gevierd, wat ook heel wat voorbereidingen gaf en een prachtig Jubileumnummer herinnerd ons er nog aan. Na het Jubileum werd de akkomodatie nog eens uitgebreid met een materialenhok en ook werd het eigenlijke kleine barretje veranderd in een moderne bar. Nog later kwam er nog eens een flessenhok bij. We schrijven dan over 1978. Vanaf die tijd gaat de kantine achteruit, vooral door het steeds dichterbij komen van de nieuwbouw.

De plannen nemen grote vormen aan en als klap op de vuurpijl wordt het stuk braakliggend weiland naast ons veld aangekocht.

De velden

Doordat het actieve bestuur het stuk land naast ons veld wist te kopen werd er een begin gemaakt met de veldenverbetering. In 1979 wordt het oude veld omgegooid en werd het stuk land erbij getrokken, we spelen dan zolang op de sportvelden aan de Oude Bennekomseweg. Ook kwam er nog een veld langs de Diedenweg, de volkstuintjes maken plaats voor een korfbalveld. Doordat er oudheidkundige vondsten worden gedaan loopt de boel weer eens spaak. Maar ook daar komt een eind aan, al gingen er weer eens vele praatjes de ronde die het nog erger maakten. Nog even een afrastering en ja hoor, in 1981 geeft ook dit veld ons korfbalplezier, en nu nog de kantine.

De nieuwe akkomodatie

Eindelijk in 1981, het is juli-augustus, kan de afbraak beginnen. Met man en macht wordt er ingepakt, verhuisd en afgebroken, het begin is er.

Als alles is afgevoerd of verbrand wordt in september de kuil gegraven voor de fundering, de firma van Woerkom is al bezig met de kozijnen voor de deuren.

In het begin is vooral het weer een grote spelbreker, en stuit men weer eens op iets vreemds, dit keer een oude bom. Na wat weken zie je de kantine dan toch groeien en krijgt hij al meer gestalte. In 1982 is het zover dat we kunnen beginnen met de eigen werkzaamheden. Eerst wordt de riool gelegd, terwijl ergens anders in Wageningen de kozijnen voor het kantinegedeelte in elkaar worden gezet. Gas, water, licht, verwarming en de aankleding wordt door eigen leden gedaan, terwijl ook het glas moet worden gezet en de kozijnen geschilderd. Vele uren gingen er in zitten en ook nu weer van niet leden die mee hielpen. Onder hoede van de eeuwig werkende Dirk Los wordt er dag en nacht gewerkt. Belangstelling was er ook voldoende en dat is toch leuk als je er voor de lol loopt te werken.

Oudleden, Ereleden en buurtbewoners en ook andere Wageningers komen kijken naar dat kleine klubje daar aan de Dolderstraat.

Ze zagen het iets moois bouwen, dat niet alleen een aanwinst is voor de korfbalklub maar voor heel Wageningen.

En wat eens kantine en kleedkamers samen waren, is nu alleen kleedkamers, er kwam een even groot oppervlakte bij voor de kantine.

Het oude oefenveldje werd parkeerplaats en fietsenstalling.

Een jaar na de afbraak, het is dan juli-augustus 1982, worden de laatste handelingen aan de kantine verricht.

Plinten, alarminstallatie, deuren afhangen, nog wat schilderen en aftimmeren en HIJ is af.

En ja hoor, het is zo over, bijna 31 jaar na de opening van het stenen gebouwtje (22 september 1951) hebben we weer een eigen huis, een nieuw V A D A N E S T.